

Arrest

nr. 224 610 van 5 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. PHILIPPE
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat K. DESIMPELAERE loco advocaat A. PHILIPPE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, J. F. A. C. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en christen te zijn. U bent geboren op 26 januari 1986 in Turbo in het departement Antioquia waar u uw kindertijd doorbracht. Het grootste gedeelte van uw leven en tot aan uw vertrek naar België woonde u, net als uw ouders en zus in Medellin, de hoofdstad van het departement Antioquia waar u ook studeerde en werkte. U studeerde er internationale handel en marketing en ging er naar de politieschool. Van 2009 tot april 2012 werkte u bij de politie in Medellin, tot 2014 werkte u in een ijzerwinkel in Medellin, tot 2015 werkte u in de voedselketen 'TiendasD1' in het stadje Marinilla in de buurt van Medellin, waar u toen met uw ex-partner

woonde. Daarna tot uw vertrek uit Colombia, in mei 2016, werkte u voor diezelfde voedingsketen in Medellin. U heeft een vijfjarig dochtertje, V. A. G. (...), geboren in Medellin, en woonachtig bij uw ex-partner in het stadje Marinilla.

Uw broer C. A. A. C. (...), woonachtig in St-Pieters-leeuw en inmiddels Belg, diende in 2001 een verzoek om internationale bescherming in België in maar dit werd hem geweigerd. U heeft nog een tante en twee ooms die respectievelijk in 1997, 1999 en 2000 een verzoek om internationale bescherming in België indienden dewelke niet ingewilligd werd maar deze familieleden zijn inmiddels wel genaturaliseerd in België.

Toen u bij de politie in Medellin als patrullero werkzaam was moest u in de metropole regio onderzoek verrichten naar de criminele organisaties die in de stad opereerden en ook naar leden van de politie die banden hadden met deze misdaadbendes. In een dergelijke zaak verrichtte u samen met uw collega R. S. G. (...) onderzoek naar de politiecommandant van Itaqui, W. Q. (...). Deze kwam er achter dat u gevoelige zaken over hem doorgespeeld had aan uw oversten en in juni of juli 2011 bedreigde hij u en uw collega R. (...) mondeling en zei dat jullie met dat onderzoek moesten stoppen of dat jullie er de gevolgen van gingen dragen. Een paar dagen na deze bedreiging werden u en R. (...) op straat bedreigd door 2 personen op een moto die lid waren van La Oficina de Envigado, dit was de misdaadbende waar politiecommandant W. Q. (...) mee samenwerkte. La Oficina de Envigado, zoals bleek door jullie onderzoek, werd door commandant W. Q. (...) op voorhand gewaarschuwd wanneer er politieacties plaatsvonden en hij zou hiervoor geld krijgen. De leider van La Oficina de Envigado, A. R. (...), bedreigde u bij monde van de twee mannen op de moto en liet zeggen dat ze u en uw familie zouden weten te vinden. U meldde dit bij het hoofdkantoor van de politie in Medellin waar men u eerst niet geloofde, vervolgens werden u en R. (...) van het onderzoek afgehaald en werden jullie naar het hoofdkantoor van Medellin overgeplaatst waar jullie andere zaken toebedeeld kregen. De politie was niet bereid om beschermingsmaatregelen te nemen voor u en uw familie. U weet niet of het onderzoek naar W. Q. (...) en zijn banden met La Oficina daarna nog werd verder gezet.

Eind 2011 moest u voor de disciplinaire raad van de politie verschijnen omdat u zaken in verband met uw medische toestand zou achtergehouden hebben bij het begin van uw loopbaan bij de politie. U verklaart dat u onschuldig bent maar dat dit met opzet bevolen werd door commandant W. Q. (...) met als bedoeling u te laten ontslaan, hetgeen geschiedde in april 2012. Het werd u toen tevens verboden om 10 jaar lang een publiek ambt uit te oefenen. Uw collega R. (...) bleef verder werken bij de politie. U werkte vervolgens in een ijzerwinkel en daarna voor een voedselketen in Medellin tot uw vertrek uit Colombia.

Na die eerste mondelinge bedreigingen in 2011 van W. (...) en van de 2 mannen op de moto hoorde u van familieleden dat u gezocht werd en dat er verdachte personen gezien waren en vroeg u privé-bewaking. Ook nadat u weg was bij de politie werd u nog vele keren bedreigd telkens via de telefoon, u bent een vijftal keer van adres veranderd.

In 2015 werd uw ex-collega R. (...), die nog steeds werkzaam was bij de politie, vermoord. U linkt zijn dood aan het onderzoek dat jullie samen voerden en waarin jullie informatie over de samenwerking tussen commandant W. Q. (...) en het hoofd van La Oficina de Envigado, A. R. (...), aan jullie oversten doorspeelden. Toen u hoorde dat deze vriend/ex-collega R. (...) vermoord werd, besloot u Colombia te verlaten omdat u dacht dat men u ook nog wel zou weten te vinden. Op 24 mei 2016 verliet u Colombia en op 25 mei 2016 kwam u op legale wijze in België aan en vervoegde u uw familieleden hier. Na uw vertrek uit Colombia waren er nog steeds dreigingen, kreeg uw familie schrik en zijn ze nog drie keer binnen Medellin verhuisd.

Op 23 mei 2019 werd u door de Belgische autoriteiten in het Brusselse Zuidstation gecontroleerd en werd hierbij vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. Een geplande repatriëring naar Colombia op 4 juni 2019 diende geannuleerd te worden omdat u op 29 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u gedood te worden want u denkt dat de autoriteiten W. Q. (...) nog steeds willen oppakken op basis van uw onderzoek en hij u daarom uit de weg wil laten ruimen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming hebt u naast uw origineel paspoort geldig tot 3 december 2025, uw originele identiteitskaart en uw origineel rijbewijs, ook nog kopieën van de volgende documenten neergelegd: de geboorteakte van uw dochter, documenten van de

politie school, meerdere documenten die uw functie bij de politie aantonen, een foto van de laureaten van de politie school waarop u en R. (...) ook afgebeeld staan, documenten in verband met uw ontslag bij de politie, documenten over de disciplinaire maatregel die tegen u ingesteld werd en waarbij besloten werd dat u 10 jaar lang geen publiek ambt meer mag uitoefenen, 2 bankkaarten, een studentenkaart en een kaart met uw bloedgroep op vermeld. Nadat het persoonlijk onderhoud met het CGVS op 27 juni 2019 plaatsvond stuurde uw advocaat op 1 juli 2019 via elektronische post naast een begeleidend schrijven nog 9 documenten door die allemaal betrekking hebben op de disciplinaire maatregel die tegen u genomen werd en uw daaropvolgend ontslag bij de politie.

In uw administratief dossier bevinden zich tevens stukken die wijzen op een visumaanvraag voor België in het jaar 2008 met het oog op studies in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet. Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat u zeer laattijdig een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dat u op 25 mei 2016 aangekomen bent in België en dus al meer dan 3 jaar in België verblijft maar in al deze tijd nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft tot het moment dat u gerepatriëerd ging worden, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees bij terugkeer. Van iemand die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land ontvlucht te zijn en die vreest bij terugkeer gedood te worden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat die alles in het werk stelt om buiten zijn land van oorsprong effectieve bescherming te krijgen. Zeker ook omdat uw familieleden in België in het verleden eveneens een asielprocedure doorlopen hebben en dus weten welke de kanalen zijn en u hierin hadden kunnen adviseren, temeer dat u stelde dat ze ook op de hoogte waren van uw problemen in Colombia (CG p.15). Bovendien was u in het verleden zelf politieagent waardoor men toch kan aannemen dat u ook zelf op de hoogte bent van de manieren waarop mensen wiens leven in gevaar is bescherming kunnen krijgen en u er ook al zeker van op de hoogte moet zijn dat het absoluut niet wenselijk is om meer dan 3 jaar illegaal op een grondgebied te verblijven en pas om internationale bescherming te vragen enkel om een nakende repatriëring wegens illegaal verblijf te vermijden. Dat u geen internationale bescherming wou vragen omdat u dan niet meer terug kon gaan naar Colombia om uw dochtertje te zien doet uiteraard evenzeer afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees gezien u hiermee duidelijk aangeeft dat u van plan was om nog terug te keren naar Colombia, het land waarvan u beweert dat uw leven er in gevaar is (CG p.15). Gezien deze bovengeschetste context kan uw uitleg, dat u zich, ook al was u illegaal, toch voldoende veilig voelde in België (begeleidend schrijven bij mail d.d. 1 juli 2019) niet als een afdoende verklaring gelden voor uw zeer laattijdig verzoek om internationale bescherming.

Op eenzelfde manier mag het verbazen dat u na de in juni of juli 2011 geuite bedreigingen van commandant W. Q. (...) en la Oficina de Envigado nog bent blijven werken bij de politie en ook na uw ontslag in april 2012 nog 4 jaar bent blijven wonen en werken in Colombia, hoofdzakelijk in Medellín. Dit terwijl u verklaart nog vele keren bedreigd geweest te zijn via de telefoon (CG p.11). Zelfs na de moord op uw collega R. (...) in 2015, wat u omschrijft als de aanleiding tot uw vertrek uit Colombia, bent u nog gebleven tot 24 mei 2016 hetgeen niet wijst op een urgente noodzaak om uit vrees voor uw leven uw geboorteland te moeten ontvluchten. Gezien u La Oficina de Envigado en hun sub-organisaties

beschrijft als zeer goed gestructureerd en op de hoogte van alles en iedereen in Colombia vooral door hun samenwerking met sommige politiemannen, raakt het kant noch wal dat ze klaarblijkelijk nooit in staat zouden zijn geweest u op te sporen en te vatten (CG p.14). Na de pauze tijdens het persoonlijk onderhoud zegt u plots dat u 5 keer van adres veranderd bent binnen Medellin doch deze uitspraak wordt door het CGVS ten zeerste betwijfeld gezien u zowel bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming als tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS gevraagd werd naar de adressen en woonplaatsen waar u verbleef en u wanneer u naar uw meest recente verblijfplaats gevraagd werd u antwoordde dat u 1 jaar en 4-5 maanden voor uw vertrek uit Colombia verbleef op het adres Carrera 24, nr. 59/11 in Medellin. Voordien woonde u 1 jaar in Marinilla en daarvoor uw ganse leven (na uw kindertijd) in de Villahermosastraat 61 in Medellin (CG p.3-4, Verklaring DVZ). U ging ook dagelijks naar uw werk, ook uw werkplaats moet gemakkelijk geweest zijn om op te sporen. Aldus bent u niet bij machte aannemelijk te maken dat u jarenlang bedreigd werd en uw leven in gevaar was. In ieder geval blijkt nergens uit dat men daadwerkelijk op hardnekkige wijze naar u op zoek was. Zelfs indien u iets zou ontdekt hebben werd het ogenschijnlijk in de doofpot gestopt, werd u van de zaak gehaald en zelfs ontslagen en lijkt het motief weg om u jaren later hierom nog te viseren. Dat u een vrees voor uw leven inroept valt in ieder geval moeilijk te rijmen met een jarenlang verblijf in dezelfde stad.

Het is ook opmerkelijk dat u verklaarde dat dit de allereerste keer is dat u bedreigd werd omwille van zaken waar u aan werkte maar dat u deze bedreigingen van W. Q. (...) en de 2 mannen op de moto (een paar dagen later) niet preciezer kon situeren in de tijd (CG p.9). U denkt dat het in juni of juli was, het is weinig overtuigend dat de datum van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen niet in uw geheugen gegrift staan, zo de feiten zich werkelijk voordeden kan men toch verwachten dat u zich de datums nog zou kunnen herinneren.

Overigens tart het alle logica dat u enerzijds stelt dat uw leven in gevaar is omwille van uw werk bij de politie en dat de politie niet als prioriteit heeft haar eigen politiemensen te beschermen maar dat u anderzijds wél uw ontslag wilt aanvechten en per se bij de politie wou blijven werken (CG p.8, 10-11, 12,16 en neergelegde stukken d.d.1 juli 2019 in casu conclusie van advocaat in 2012 (groene farde nr.12 stuk 8). Hiermee geeft u aan dat u eigenlijk wel wou blijven werken als politieagent terwijl u tegelijkertijd net omwille van het feit dat u politiemann was problemen kreeg en voor uw leven vreesde waardoor u uiteindelijk uw geboorteland verliet. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder kadert het niet in een logisch geheel dat u en uw collega R. (...) in 2011 werkten op de zaak van W. Q. (...) en dat jullie beiden hierom bedreigd werden en dat u poneert dat u door tussenkomst van W. Q. (...) ontslagen werd uit het politiekorps om te verhinderen dat u verder ging met uw onderzoek terwijl uit uw verklaringen blijkt dat R. (...) niet ontslagen werd maar gewoon op een andere zaak gezet werd (CG p.12). U verklaart dit door toe te lichten dat uw rol in het onderzoek zwaarder doorwoog dan de rol die R. (...) speelde doch ook bij deze verklaringen dient een kanttekening geplaatst te worden. Indien uw rol immers zwaarder doorwoog in het bezwarende onderzoek tegen W. Q. (...) valt toch moeilijk te begrijpen, dat u, hoewel u verklaart jarenlang bedreigingen te hebben ontvangen, niet gedood werd, terwijl uw collega R. (...) jaren later wél gedood werd, volgens uw verklaringen omwille van datzelfde onderzoek dat jullie jaren eerder samen voerden. Zoals eerder al vermeld, kan het toch niet zo moeilijk geweest zijn om u op te sporen gezien u na uw ontslag bij de politie bent blijven wonen en werken in Medellin (op een jaar in Marinilla na wat op een afstand van 50km van Medellin ligt). R. (...) was overigens nog in functie als politiemann toen hij gedood werd, in de COI gevonden in persartikels op het internet staat dat hij gedood werd omdat hij weigerde diensten te verlenen aan de misdaadbende Los Pesebreros, iets heel anders dan wat u vertelt (zie informatie in blauwe farde van het administratief dossier). U kunt kortom niet aannemelijk maken dat R. (...) gedood werd omwille van het onderzoek dat jullie samen jaren eerder gevoerd hebben en bijgevolg kunt u zich niet baseren op het feit dat R. (...) gedood werd om uw vrees op een afdoende wijze aan te tonen.

Het mag verder ten zeerste verbazen dat u commandant W. Q. (...) naar voren schuift als de spilfiguur waar alles om draait en als diegene die de oorzaak is van al uw problemen die er uiteindelijk toe geleid hebben dat u Colombia diende te ontvluchten in 2016 maar dat u omzeggens niks weet te vertellen over wat er na uw vertrek bij de politie in 2012 met hem gebeurde, welke functies hij nog uitoefende. U heeft geen weet van andere zaken waar hij eventueel bij betrokken is of was, u weet zelfs niet of hij al dan niet nog in leven is (CG p.13). Redelijkerwijze kan men toch wel verwachten dat u het reilen en zeilen van commandant W. Q. (...) met argusogen zou volgen om te kunnen inschatten op welke manier hij u nog schade zou kunnen berokkenen, u verklaarde immers dat hij u persoonlijk bedreigde en er ook

persoonlijk voor zorgde dat u ontslagen werd bij het politiekorps. Dat u niet eens moeite gedaan heeft om op te zoeken of deze W. Q. (...) nog leefde of nog in een machtspositie zat waardoor hij u kon treffen doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Een vrij simpele internetopzoeking leert immers dat commandant W. Q. (...) verdacht werd van betrokkenheid bij moorden in het kader van de 'falso positivos' in 1999. Naar aanleiding van het onderzoek in deze specifieke zaak zat hij voor korte tijd in de gevangenis in Bogota (2014) en later ook in Meta (2016) maar hij kon zijn politionele functies heropnemen en (na Itaqui dat deel uitmaakt van de metropole regio rond Medellin in het departement Antioquia waar hij werkzaam was toen u er werkte) werkte vervolgens bij de politie in het departement Meta, eind 2017 was hij woonachtig in Bucaramanga in het departement Santander en nog steeds in functie. In ieder geval toont dit aan dat W. Q. (...) niet onaanraakbaar is en dat het niet enkel uw onderzoek – voor zover daar geloof kan aan gehecht worden – is, dat hem in nauwe schoentjes kon brengen. De informatie over W. Q. (...) werd toegevoegd aan de blauwe farde van uw administratief dossier. Dat u niet in staat bent meer informatie te verschaffen over W. Q. (...), uw belager, relativeert in ernstige mate uw vrees voor vervolging.

Eveneens in het oog springend is uw bewering als zou u zijn bedreigd door A. R. (...), de baas van La Oficina de Envigado die volgens u onder een hoedje speelde met W. Q. (...). De 2 mannen op de moto zouden van La Oficina de Envigado geweest zijn en zouden u in naam van hun baas A. R. (...) in juni of juli 2011 bedreigd hebben (CG p.8-9, 11, 14). Het wekt dan ook wel enige verbazing dat in persartikels te lezen staat dat A. R. (...) van La Oficina op 21 mei 2008 gearresteerd werd – geruime tijd voor jullie onderzoek dus – en daarna een lange gevangenisstraf uitzat en pas onlangs in 2018 is vrijgekomen (deze informatie bevindt zich in de blauwe farde van het administratieve dossier). Hieruit kan enerzijds geconcludeerd worden dat uw onderzoek hem weinig meer schade kon berokkenen gezien er al genoeg aantijgingen en veroordelingen tegen hem liepen. Anderzijds blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ervan op de hoogte was dat A. R. (...) toen hij u bedreigde, in de gevangenis zat. Logischerwijze had u dit wel vermeld indien u daar van op de hoogte was, dat u dit niet deed wijst er andermaal op dat u niet de waarheid vertelt over uw asielmotieven.

Volledigheidshalve kan men zich ook de vraag stellen waarom uw familie waarvan u zegt dat ook zij bedreigd werden en dienden te verhuizen binnen Medellin geen klacht indienden of beschermingsmaatregelen vroegen waarvan u dan bewijzen zou kunnen voorleggen. Bovendien kan men zich tevens afvragen waarom zij, moesten de feiten zich echt afgespeeld hebben, niet ook Colombia ontvlucht zijn. Allemaal zaken die de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend onderstrepen. Bovendien moet er op gewezen worden dat u zelf geen echte bescherming heeft gezocht in Colombia. Er dient in dit verband vermeld te worden dat internationale bescherming pas kan ingeroepen worden wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is.

Het gegeven dat u tussen 2009 en april 2012 bij de politie in Medellin werkzaam was, wordt op zich niet betwist. Gezien de bovenstaande vaststellingen en observaties wordt echter geen geloof gehecht aan de door u naar voren geschoven asielmotieven. Het loutere gegeven dat u in het verleden werkzaam was als politieman volstaat op zich niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Bovendien bent u na uw loopbaan bij de politie nog 4 jaar in Colombia blijven wonen en werken.

Er dient dan ook besloten te worden dat u doorheen uw verklaringen geen enkel geloofwaardig element hebt aangehaald dat zou ondersteunen dat u bij terugkeer gedood zou worden omwille van de redenen die u aanhaalde. Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet te lopen.

Wat de door u neergelegde documenten betreft dient vastgesteld te worden dat deze allen betrekking hebben op uw identiteit, nationaliteit en uw verleden als lid van de Colombiaanse Nationale Politie. U wenst verder met de neergelegde documenten aan te tonen dat uw ontslag doelbewust gebeurde en men drogredenen hanteerde om u te kunnen ontslagen. U legt inderdaad een hele hoop documenten neer waarin het gaat over uw lichamelijke conditie waarover u zaken zou verzwegen hebben en dat u daarom ontslagen werd en voor 10 jaar verboden werd een publiek ambt uit te oefenen. Uw wederwoord daartegen en de uitleg van uw Colombiaanse advocaat en een arts komen hierin ook aan bod. Zelfs indien een drogreden werd gehanteerd om u te ontslagen dient zelfs in dat geval door het CGVS vastgesteld te worden dat hierdoor niet aangetoond wordt dat dit gebeurde omwille van de gevoelige interne onderzoeken die u in 2011 voerde en zélf indien het wél daarom zou zijn kan dit

ontslag en het verbod om 10 jaar een publiek ambt te bekleden niet gekwalificeerd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Objectief gezien tonen de door u neergelegde stukken trouwens enkel aan dat u ontslagen werd omwille van fraude.

Er is geen enkel bewijsstuk neergelegd dat bij machte is de door u naar voren geschoven asielmotieven aan te tonen. U legde immers niets neer waaruit blijkt dat u of uw familieleden daadwerkelijk bedreigd werden, geen klacht, geen vraag tot beschermingsmaatregelen, niks. Het loutere gegeven dat R. S. (...) jaren nadat jullie samenwerkten vermoord werd kan op geen enkele manier aantonen dat met u hetzelfde zou gebeuren. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat R. S. (...) gedood werd omwille van het onderzoek dat jullie samen voerden, in de artikels gevonden op internet staat te lezen dat R. (...), en voordien ook een andere politiemans zouden gedood zijn omdat ze weigerden diensten te verlenen aan Los Pesebreros, een misdaadbende in Medellin (deze informatie werd toegevoegd aan de blauwe farde van het administratieve dossier).

Volledigheidshalve maar los van het bovenstaande dient nog vermeld te worden dat uw broer C. A. (...), die in 2001 een verzoek om internationale bescherming indiende, als naam van een zijner broers, 'J. F. (...)', vermeldde, een naam of een broer die u niet opgaf bij het registreren van uw familiegegevens.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Bijgevolg dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar uw afkomstig is, in casu de stad Medellin in het departement Antioquia.

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland, terwijl het geweld in de (groot)steden, zoals Medellin, voornamelijk gekenmerkt wordt door

gemeenrechtelijke criminaliteit. In de steden zijn diverse georganiseerde misdaadgroepen actief, wat zich vertaalt in interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dergelijk gemeenrechtelijk crimineel geweld heeft evenwel geen uitstaans met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van een gewapend conflict, i.e. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het crimineel geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Verder blijkt dat de overige moorden die in de steden worden gepleegd, en dewelke niet crimineel van aard zijn, quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, betreffen. Dit type geweld houdt bijgevolg eerder verband met de Vluchtelingenconventie, en dus niet met art. 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zoals ook in andere Colombiaanse grootsteden wordt het geweld in Medellin hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Diverse georganiseerde misdaadgroepen zijn actief in de stad, wat zich vertaalt in interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Waar het moordcijfer in 2015 historisch laag was, is het sindsdien opnieuw gestegen tot 24,75 moorden per 100.000 burgers in 2018. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat deze stijging voornamelijk het gevolg is van een toename van het geweld tussen georganiseerde misdaadgroepen, hetgeen doelgericht van aard is.

Hoewel aldus blijkt dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in de (groot)steden, zoals Medellin, prominent aanwezig is, kan evenwel niet gesteld worden dat er voor burgers in Medellin in het departement Antioquia actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een beoordelingsfout opgeworpen.

Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over de door hem geschonden geachte wetsbepalingen en beginselen past verzoeker deze theorie als volgt toe op de bestreden beslissing:

“1. Het CGVS roept het laattijdig indienen van de asielaanvraag van verzoeker in als eerste argument die zijn geloofwaardigheid ondermijnt.

Het blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJEU) dat het feit dat een asielzoeker niet zo snel mogelijk een verzoek tot internationale bescherming indient niet een reden is om uit te sluiten van elke vorm van bescherming:

“70 Bovendien moet worden opgemerkt dat de verplichting van artikel 4, lid 1, van richtlijn 2004/83 om alle elementen tot staving van het verzoek om internationale bescherming „zo spoedig mogelijk” in te dienen, wordt afgezwakt door het uit hoofde van artikel 13, lid 3, sub a, van richtlijn 2005/85 en artikel 4,

lid 3, van richtlijn 2004/83 aan de bevoegde autoriteiten opgelegde vereiste om in het onderhoud rekening te houden met de persoonlijke of algemene omstandigheden die een rol spelen bij het asielerzoek, met inbegrip van de kwetsbaarheid van de asielzoeker, en om dat verzoek op individuele basis te beoordelen rekening houdend met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van elke verzoeker." (HvJEU In de gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, A (C-148/ 13),B (C-149/13),C (C-150/13) tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,)

Als dit dus inderdaad één element is die meegenomen wordt in de beoordeling van de geloofwaardigheid kan dit dus geen doorslaggevend element zijn. Op zich blijkt het dus eerder een opportunistisch argument te zijn die ingeroepen wordt omdat het dossier het toelaat.

Daarboven heeft het CGVS geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich wel degelijk informeerde naar de mogelijkheid om asiel in te dienen maar dat er hem werd gezegd dat deze aanvraag geweigerd zou worden omwille van laattijdigheid.

2. Het CGVS meent dat de houding van verzoeker die nog 4 jaar na de bedreigingen in Colombia bleef wonen en ook nog een tijd na de moord op zijn collega verbazend is. Hij meent ook dat het ongeloofwaardig is dat de Oficina van Envigado hem tijdens deze periode niet heeft teruggevonden.

Het CGVS meent dat het feit dat verzoeker de eerste bedreiging niet precies in de tijd kan situeren ook bijdraagt aan zijn ongeloofwaardigheid.

Initieel dacht verzoeker niet dat deze bedreigingen zo'n grote en langdurige gevolgen zouden hebben. De eerste bedreiging, door de mond van W. Q. (...) zelf werd door verzoeker als een verwittiging gepercipieerd: hij werd gevraagd om zich niet te moeien met iemand anders zaken. Het is pa later dat verzoeker de ernst van de zaken echt kon beseffen: de gebeurtenis met de personen op de motor, het feit dat hij van de onderzoeken werd gehaald en van taken moest veranderen in de politie, en zijn ontslag.

Daarom is het niet mogelijk o meen exactere datum te plakken op de éérste bedreiging die hij kreeg. Men moet ook in rekening houden dat deze feiten zich bijna acht jaren geleden afspeelden.

Verzoeker heeft toen zelf voorzorgmaatregelen genomen, en is meermaals verhuisd : in chronologische volgorde woonde hij in Prado Centro tot in 2011, daarna in Villa Hermosa in 2012-2013, in Curba de Rodes, een buitenwijk, in 2013-2014, in Marinilla, Antioquia in 2014 en uiteindelijk in Carrera 24, n°59/11 in 2015-2016. Dit zijn wel degelijk vijf verschillende verblijfsplaatsen tussen 2011 en 2016, zoals verzoeker het ook aangeeft tijdens zijn persoonlijk onderzoek.

In Colombia bestaat er geen nationaal register bestaat waarin de verblijfsplaats van elke burger ingeschreven is. Het doel van deze talrijke verhuizingen was precies om zijn opsporing zo moeilijk mogelijk te maken. Verzoeker veranderde ook steeds van weg om te gaan werken. Hij was in het algemeen bijzonder voorzichtig in zijn verplaatsingen.

Verzoeker vroeg ook private bescherming (CGVS, p. 11)

Het is pas wanneer zijn collega vermoord werd dat verzoeker de beslissing nam het land te verlaten (CGVS, p. 14). Zijn collega wordt in september 2015 vermoord en verzoeker verlaat het land in mei 2016. Belangrijk te vermelden is dat de beslissing van verzoeker voor hem een heel moeilijke beslissing was aangezien dit als gevolg heeft dat hij zijn dochter moest achterlaten. Deze beslissing kan niet in één dag, één week of één maand genomen worden. Dat verzoeker nog enkele maanden in Colombia blijft ondermijnt niet de geloofwaardigheid van zijn vrees.

3. Het CGVS vindt het onlogisch dat verzoeker procedures onderneemt om zijn ontslag uit de politie te betwisten aangezien hij omwille van zijn werk problemen had en dat de politie hem geen bescherming had geboden.

Ten eerste heeft verzoeker expliciet en herhaaldelijk verklaart gedurende zijn persoonlijk onderhoud dat de politie voor dreigementen geen beschermingsmaatregelen neemt. Niet voor gewone burgers en zeker niet voor politieagenten. Het enige wat werd gedaan is verzoeker en zijn collega te overplaatsen naar het hoofdkantoor (CGVS, p. 10 en 11).

Ten tweede is het niet meer dan normaal dat verzoeker wel de mogelijkheid grijpt om zich te verdedigen in de disciplinaire procedure. Hij hield van zijn werk, heeft ervoor gestudeerd en wou het blijven doen. Hij vond het ook helemaal onrechtvaardig dat hij voor drogredenen ontslagen zou zijn, zeker als die beslissing tot gevolg had dat hij gedurende 10 jaar geen enkele functie in een openbaar ambt mocht uitoefenen.

Het buitenproportioneel karakter van zijn straf is zo evident dat de OP tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bleek te zeggen dat het weinig geloofwaardig was dat het enkel omwille van gezondheidsredenen dat verzoeker ontslagen werd :

42. U mag 10 jaar geen publiek ambt meer uitoefenen dat is toch niet enkel omwille van uw gezondheid wat hebben u echt aangewreven?

Omdat ik bij begin loopbaan bij de politie info over mijn fysieke toestand heb achtergehouden. (CGVS, p. 12).

4. Het CGVS vindt het ook niet logisch dat verzoeker ontslagen werd terwijl zijn collega gewoon verplaatst werd en kan niet worden uitgelegd door het feit dat de rol van verzoeker zwaarder woog, aangezien het zijn collega is die vermoord werd.

Verzoeker volhardt in het feit dat zijn zwaardere rol in het onderzoek wel duidelijk aan de basis ligt van zijn ontslag. Daarnaast gaat het CGVS naast het feit dat de collega van verzoeker gemakkelijk teruggevonden kon worden, aangezien hij nog bij de politie werkte en, vooral, aangezien het feit dat hij in een gevaarlijkere wijk woonde en werkte (dit laatste wordt ook bevestigd door de door het CGVS bijgebrachte informatie . Het was dus gemakkelijker om hem te raken.

(...)

Verzoeker is niet verbaasd dat de informatie die door de politie wordt gegeven over de redenen van zijn moord de implicatie van de politie zelf niet vermeld. Daarnaast wordt de verantwoordelijkheid van de criminele bendes le Pesebreros enkel als een hypothese voorgesteld, en niet als het mobiel van de moord:

(...)

Het CGVS toont niet aan dat de moord van de collega van verzoeker om andere redenen dan deze aangehaald door verzoeker plaatsvond, in tegenstelling tot wat het laat blijken in de bestreden beslissing.

5. Over zijn onwetendheden van de actuele situatie van W. Q. (...) wenst verzoeker te verduidelijken dat hij na zijn ontslag uit de politie belang had om afstand te nemen met alle vijanden die hij had gemaakt gedurende zijn dienstjaren. Zijn doel was om zo discreet mogelijk een ander leven op te bouwen en niet in de aandacht te komen van zijn belagers. Dit is niet verzoekenbaar met het actief zoeken naar informatie over de personen over wie hij moest onderzoeken.

De door het CGVS bijgebrachte informatie toont ook aan dat W. Q. (...) inderdaad het profiel heeft om banden te hebben met criminele organisaties en het voorwerp te zijn van een onderzoek. Enkele jaren na het onderzoek werd hij trouwens opgesloten voor korte tijd.

In dit context is het wel aannemelijk dat het onderzoek waarop verzoeker heeft gewerkt in 2011 hem wel degelijk bijkomende schade kon verrichten.

Het is ook niet onaannemelijk te stellen dat hij na zijn vrijlating in 2014 de personen die hem mogelijks schade kunnen aanbrengen intensiever vervolgd, en overgaat tot het effectief laten vermoorden van de mensen die hij eerder bedreigde of liet bedreigen.

De onwetendheden van verzoeker over de huidige functie en verblijfplaats van W. Q. (...), terwijl hij in België sinds 2016 woont ondermijnt niet de geloofwaardigheid van zijn relaas.

6. Verzoeker is op de hoogte van het feit dat A. R. (...) opgesloten is geweest.

Dit neemt niet weg dat hij zijn criminele activiteiten bleef uitvoeren vanuit de gevangenis. Hij werd trouwens uit de gevangenis gelaten om gezondheidsredenen en kreeg huisarrest in de loop van de procedure tussen 2008 en 2012, zoals blijkt uit de artikels neergelegd door het CGVS:

(...)

Vrij vertaald : in de loop van deze procedures werden gerechtelijke voordelen in vraag gesteld, zoals ziekenhuis- en huisarresten, die protestacties van burgemeesters en ministers en tot het ontslag van een rechter als gevolg hebben gehad.

Deze opsluiting en de processen tegen A. R. (...) zijn dus niet een reden om te besluiten dat het onderzoek van verzoeker hem geen schade kon brengen. In tegendeel, het blijkt heel duidelijk dat er verschillende procedures gestart werden, dat hij in 2008 voor een eerste keer veroordeeld werd en in 2012 voor en tweede keer.

Het blijkt ook duidelijk dat er tussen A. R. (...) en de autoriteiten in Medellin relaties waren van bescherming en corruptie. Het feit dat verzoeker hierover moest onderzoeken of het ontdekte en daardoor bedreigd werd is dus helemaal niet onwaarschijnlijk.

De reden waarom verzoeker niet meer informatie had over deze persoon is ook te wijten aan het heel directief karakter van het persoonlijk onderhoud. In tegenstelling tot wat er gebeurd in de meerderheid van de persoonlijke onderhouds heeft verzoeker nooit de mogelijkheid gekregen om zijn relaas vrij uiteen te zetten. Hij werd ook regelmatig onderbroken door de Protection Officer met bijkomende vragen (zie p. 8 naam dan die collega ? – de commandant van de politiekantoor bedreigd u zei u? enz...).

7. In het context van verzoeker is het helemaal niet verwonderend dat noch de familie van verzoeker noch verzoeker na zijn ontslag de bescherming vroegen van de autoriteiten.

Dit wantrouwen ten opzichte van de Colombiaanse autoriteiten en de corruptie die een effectieve bescherming verhindert, wordt bevestigd door objectieve informatie. Ze melden de UNHCR Eligibility Guidelines - Colombia van 2015 (zie administratief dossier) hieromtrent het volgende:

"General distrust by Colombians of public and judicial authorities has also been noted, due to previous alleged ties between Government officials and former paramilitary groups and NAGs in particular; but case, or indeed may have faced reprisals. Justice officials also reportedly face serious security risks in carrying out their work." (UNHCR Eligibility Guidelines p. 19-20)

"HRW has noted there has been very little accountability for threats and attacks targeting IDP claimants. HRW, *The Risk of Returning Home*, p. 143. Victims have reportedly faced obstacles when seeking justice. These include authorities downplaying the nature of the threats, failing to contact victims after they filed a criminal complaint and in some cases refusing to accept a criminal complaint in the first place, (p. 144) In some cases, victims of threats said that authorities refused to accept their criminal complaints because they were unable to identify the perpetrator. (p. 144). Restitution leaders who had been repeatedly threatened have said that when they attempted to report a second or third incident justice authorities did not accept the complaints, claiming that the complaints of the first threat were sufficient. (p. 145). In other cases justice officials turned away victims by claiming they did not know the protocol for accepting complaints, or told victims to denounce the threat with authorities in the municipality where it had occurred. (p. 147). IDPs seeking land restitution have also reported denouncing threats with justice officials, only to discover later that their criminal complaints had never been formally registered by the Attorney General's Office (p. 148). In several cases, IDP land claimants and their advocates told HRW that after filing criminal complaints about threats they received, justice authorities only contacted them for the first time roughly a year – or even longer – after reporting the alleged crime, (p. 150) Further, authorities in different regions including police have downplayed the seriousness of threats and prematurely assumed that attacks were unrelated to the victims' activism" (UNHCR Eligibility Guidelines p. 19 – voetnoot 131)

Gezien het voorwerp van het onderzoek die door verzoeker werd gevoerd, de bedreigingen en de identiteit van de personen die hem bedreigden en het algemeen context is het niets anders logisch dat noch verzoeker, noch zijn familie bij de autoriteiten zouden aandringen voor bescherming.

8. Het gegeven dat verzoeker van 2009 tot april 2012 bij de politie werkte is niet betwist maar volstaat volgens het CGVS niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Echter werd hierboven aangetoond dat het geloofwaardig is dat verzoeker betrokken was in een onderzoek over linken tussen een hooggeplaatste politiecommandant en de Oficina van Envigado en hiervoor werd bedreigd.

Aangezien verzoeker rond corruptiezaken actief was, maakt hij deel uit van een risicogroep, aldus de richtlijnen van de UNHCR:

Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that public officials involved in the administration of justice (in particular those involved in investigating: (i) criminal acts committed by one of the NAGs or guerrilla groups; (ii) human rights cases that involve members of the armed forces; (iii) corruption cases; (iv) drug-trafficking; and (v) land disputes), judges and attorneys, as well as witnesses (in particular witnesses in trials against members of NAGs or guerrilla groups) and any other stakeholders in judicial proceedings may be in need of international refugee protection on the basis of their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds. (p. 36).

Het valt op dat verzoeker weinig informatie werd gevraagd over de bedreigingen zelf en dat het CGVS niet verder gaat dan te onderlijnen dat hij de exacte datum ervan niet kent. Het CGVS heeft de geloofwaardigheid van deze feiten, die de kern vormen van de asielaanvraag van verzoeker, onvoldoende onderzocht.

9. In tegenstelling van wat de verwerende partij stelt in haar beslissing zijn de documenten over het ontslag van verzoeker wel een aanwijzing dat hij geïdoleerd werd. De beslissing, die gepaard gaat met een verbod van 10 jaar om een publieke functie uit te oefenen, is uiterst streng voor een persoon die eerder meermaals in de bloemen werd gezet omwille van zijn professionalisme (zie de attesten die verzoeker heeft neergelegd). Dit is een aanwijzing dat verzoekers relaxt dat hij in problemen kwam omwille van wat hij in zijn onderzoek ontdekte, geloofwaardig is.

Aangezien deze buitenproportionele sanctie als oorzaak heeft het onderzoek naar corruptie is er wel een verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, namelijk de (toegeschreven) politieke opinie van verzoeker (zoals het wordt gesteld door de UNHCR in zijn Guidelines).

*Op zich is het ernstig genoeg om als vervolging te worden gekwalificeerd. Artikel 48/3, §2, stelt :
"(...)"*

De documenten die door verzoeker neergelegd werden tonen aan dat verzoeker onevenredig bestraft werd. Samengenomen met de andere bedreigingen moeten er worden beschouwd dat deze daden toekomen aan het vereiste niveau van ernst bedoeld in artikel 48/3, §2, eerste lid, a) of b).

2.3. Wat betreft verzoekers nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

1. Het profiel van verzoeker.

Uit de door verwerende partij gehanteerde bronnen blijkt immers dat het departement waarvan verzoeker afkomstig is, Antioquia, een van de departementen is die het meest geraakt wordt door het geweld in Colombia (zie administratief dossier, COI Focus Colombia p. 21).

Bovendien blijft verwerende partij in gebreke verzoekers risicoprofiel in aanmerking te nemen bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming. Als voormalige politieman heeft verzoeker duidelijk een risico-profiel.

In het kader van de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming, kan worden aangenomen dat verzoekers profiel hem een bijzondere zichtbaarheid geeft in gewelddadige milieus, hetgeen het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogt.

De impact van verzoekers profiel op zijn nood aan subsidiaire bescherming is door verwerende partij op geen enkele manier beoordeeld.

Verwerende partij schendt zodoende de op haar rustende materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2. Geen actuele informatie gevoegd door het CGVS.

De COI Focus over de veiligheidssituatie is van 7 juli 2018, en de verslagperiode gaat tot 1 juni 2018. Dit document is dus ouder dan één jaar op het moment van het opstellen van de beslissing.

De Raad van State heeft in arrest n° 188607, van 8 december 2008 gesteld dat men van verwerende partij mag verwachten, rekening houdende met het evolutief karakter van de veiligheidssituatie in

conflictgebieden, dat zij geactualiseerde informatie aan het dossier bijvoegt om haar beslissing te staven. In casu was de RvS toen van mening dat een document oud van 6 maanden niet actueel meer was.

Aangezien de COI Focus over Colombia meer dan één jaar oud is moet dezelfde redenering worden gevolgd.

Dit is des te meer het geval dat het blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia in 2017-2018 (zie COI Focus pp. 14-15; p. 20).

3. Recente informatie toont een verergering van de situatie aan.

Recentere informatie toont aan dat de veiligheidssituatie in 2018 nog aanzienlijk verergerde ten aanzien van de veiligheidssituatie in 2017.

Stuk n° 3 toont aan dat er in 2018, 1927 aanvallen tegen de burgerlijke bevolking plaatsvonden (p. 2 : (...), vrij vertaald : evenementen van aanvallen tegen de burgerlijke bevolking) tegen 1530 in 2017 en 1214 in 2016. Sinds 2010 is het aantal van aanvallen tegen de burgerlijke bevolking nooit zo hoog geweest.

Wat de incidenten van gewapende acties (eventos de acciones armadas) die onmiddellijk gerelateerd kunnen zijn aan het conflict vonden er 702 incidenten plaats in 2018, een aanzienlijke stijging tegenover 2017 (515 incidenten) en 2016 (392 incidenten) en vergelijkbaar aan het niveau in 2013 en 2014, voor het vredesproces.

Vergeleken met 2017 steeg het aantal gebeurtenissen dat aanleiding geeft tot gedwongen interne verplaatsingen (Eventos de desplazamiento masivo) en het aantal gebeurtenissen die aanleiding geven tot beperkingen in de verplaatsingen (Eventos de restricciones al acceso) ook aanzienlijk.

Niet enkel het aantal gebeurtenissen is gestegen maar ook het aantal van getroffen personen (zie p. 1 van stuk 3) tussen januari 2018 en maart 2019 (vergeleken met de periode oktober 2016-december 2017). Men merkt bijna een verdubbeling (+99%) van het aantal gedwongen interne verplaatsingen (Desplazamiento masivo). Tien keer meer personen kennen beperkingen in hun verplaatsingen (+1000% !).

Deze enkele onrustwekkende cijfers onderlijnen het belang van actuele informatie over de veiligheidssituatie in Colombia. Dit is des te meer het geval aangezien Antioquia steeds als één van de meest getroffen gebied wordt beschreven, voor elke gebruikte indicatoren.

Ook het Internationaal Comité van het Rode Kruis onderlijnde de acute crisis in Colombia en het feit dat de toestand in 2018 fors achteruitging (zie stukken 4 en 5). Deze gezaghebbende organisatie stelt dat er in vele regio's van Colombia nooit sprake is geweest van vrede en dat de situatie ernstig achteruitging en vele gevallen. Dit bevestigt de hierboven besproken cijfers.

Volgens de analyse van deze organisatie zijn er huidig vijf gewapende conflicten aan de gang in Colombia die het dagelijks leven van miljoenen Colombianen treffen, op het platteland als in de stedelijke gebieden. De prognose van de organisatie is ook pessimistisch wat de evolutie betreft van de situatie. Van een verbetering of hoop op verbetering is er geen sprake.

Dit bevestigt het belang aan actuelere informatie over de algemene situatie in Colombia.”

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport “Colombia, Situación Humanitaria, Enero 2018 – Marzo 2019” van OCHA (stuk 3);
- het artikel “Colombia: Between war and indifference” van ICRC van 28 maart 2019 (stuk 4);
- het artikel “Humanitarian situation in Colombia worsened during 2018” van ICRC van 28 maart 2019 (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof wordt gehecht aan de door hem naar voren geschoven asielmotieven nu (i) hij zeer laattijdig een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en zijn verklaring dat hij geen internationale bescherming wou vragen omdat hij dan niet meer terug kon gaan naar Colombia om zijn dochtertje te zien afbreuk doet aan de ernst van de door hem ingeroepen vrees, (ii) hij na de in juni of juli 2011 geuite bedreigingen van commandant W. Q. en la Oficina de Envigado nog is blijven werken bij de politie en ook na zijn ontslag in april 2012 nog vier jaar is blijven wonen en werken in Colombia, hoofdzakelijk in Medellín, (iii) hij de bedreigingen van W. Q. en de twee mannen op de moto niet preciezer kon situeren in de tijd, (iv) het alle logica tarta dat hij enerzijds stelt dat zijn leven in gevaar is omwille van zijn werk bij de politie en dat de politie niet als prioriteit heeft haar eigen politiemensen te beschermen maar dat hij anderzijds wél zijn ontslag wil aanvechten en *per se* bij de politie wou blijven werken, (v) het niet logisch is dat hij en zijn collega R. in 2011 werkten op de zaak van W. Q. en dat zij beiden hierom bedreigd werden en dat hij door tussenkomst van W. Q. ontslagen werd uit het politiekorps om te verhinderen dat hij verder ging met zijn onderzoek terwijl zijn collega R. niet ontslagen werd maar gewoon op een andere zaak gezet werd, (vi) hij niet aannemelijk kan maken dat zijn collega R. gedood werd omwille van het onderzoek dat zij samen jaren eerder gevoerd hebben, (vii) hij omzeggens niets weet te vertellen over wat er na zijn vertrek bij de politie in 2012 met W. Q., die de oorzaak is van al zijn problemen die in 2016 tot zijn vlucht uit Colombia hebben geleid, gebeurde en welke functies hij nog uitoefende, (viii) de baas van La Oficina de Envigado geruime tijd voor het onderzoek gearresteerd werd en pas in 2018 is vrijgekomen, zodat het onderzoek hem weinig meer schade kon berokkenen, en nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij hiervan op de hoogte was, en (ix) zijn familie die ook bedreigd werden en dienden te verhuizen binnen Medellín geen klacht indienden of beschermingsmaatregelen vroegen waarvan hij dan bewijzen zou kunnen voorleggen, omdat (B) het loutere gegeven dat hij in het verleden werkzaam was als politieman op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, en omdat (C) er voor burgers in Medellín in het departement Antioquia actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in

het kader van een gewapend conflict. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart dat hij bij een terugkeer naar Colombia vreest gedood te worden omwille van een onderzoek dat hij samen met zijn collega gevoerd had toen hij bij de politie werkte in Medellin, waarbij banden tussen de politiecommandant W. Q. en de criminele organisatie La Oficina de Envigado aan het licht zouden zijn gekomen. Verzoeker zou hierdoor verschillende keren bedreigd zijn geweest en in 2012 zou hij bij de politie zijn ontslagen. Zijn collega die met hem het onderzoek gevoerd zou hebben, zou in 2015 vermoord zijn. Op 24 mei 2016 heeft verzoeker Colombia verlaten.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Zo vormt het gegeven dat verzoeker pas na drie jaar verblijf in België besloot om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees, temeer nu verzoeker had kunnen worden geadviseerd door zijn in België aanwezige familieleden, die op de hoogte zouden zijn van zijn problemen in Colombia en die in het verleden eveneens een asielprocedure doorlopen hebben en dus weten welke de kanalen zijn, en hij bovendien in het verleden zelf politieagent was en dus kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de manieren waarop mensen wiens leven in gevaar is bescherming kunnen krijgen en van de omstandigheid dat het absoluut niet wenselijk is om pas na een verblijf van meer dan drie jaar op het grondgebied internationale bescherming te vragen om een nakende repatriëring wegens illegaal verblijf te vermijden. Verzoekers verklaring waarom hij (nog) geen verzoek om internationale bescherming had ingediend, met name dat hij dan niet meer naar Colombia kon teruggaan om zijn dochttertje te zien (administratief dossier, (hierna: adm. doss.), stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), doet evenzeer afbreuk aan de ernst van de door hem ingeroepen vrees. Hiermee geeft verzoeker immers duidelijk aan dat hij van plan is om nog naar Colombia terug te keren. De Raad stelt vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die het tijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming redelijkerwijze zouden kunnen verhinderen. Waar verzoeker aanvoert dat hij zich wel degelijk informeerde naar de mogelijkheid om internationale bescherming te vragen, doch dat hem werd gezegd dat een verzoek zou worden geweigerd omwille van laattijdigheid, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien laat hij na te verduidelijken wanneer hij zich hierover dan wel geïnformeerd zou hebben.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat het mag verbazen dat verzoeker na de in juni of juli 2011 geuite bedreigingen van de politiecommandant W. Q. en La Oficina de Envigado nog is blijven werken bij de politie en dat verzoeker ook na zijn ontslag bij de politie in april 2012 nog vier jaar is blijven wonen en werken in Colombia, hoofdzakelijk in Medellin, terwijl hij volgens zijn verklaringen nog vele keren via de telefoon bedreigd zou zijn geweest (adm. doss., stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Het is eveneens weinig aannemelijk dat verzoeker, zo hij daadwerkelijk vreest voor zijn leven, na de moord op zijn ex-collega bij de politie in 2015, wat volgens hem de aanleiding van zijn vertrek uit Colombia is geweest, nog tot 24 mei 2016 in Colombia is gebleven. In de bestreden beslissing wordt hierover verder nog het volgende gesteld:

“Gezien u La Oficina de Envigado en hun sub-organisaties beschrijft als zeer goed gestructureerd en op de hoogte van alles en iedereen in Colombia vooral door hun samenwerking met sommige politiemannen, raakt het kant noch wal dat ze klaarblijkelijk nooit in staat zouden zijn geweest u op te sporen en te vatten (CG p.14). Na de pauze tijdens het persoonlijk onderhoud zegt u plots dat u 5 keer van adres veranderd bent binnen Medellin doch deze uitspraak wordt door het CGVS ten zeerste betwijfeld gezien u zowel bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming als tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS gevraagd werd naar de adressen en woonplaatsen waar u verbleef en u wanneer u naar uw meest recente verblijfplaats gevraagd werd u antwoordde dat u 1 jaar en 4-5 maanden voor uw vertrek uit Colombia verbleef op het adres Carrera 24, nr. 59/11 in Medellin. Voordien woonde u 1 jaar in Marinilla en daarvoor uw ganse leven (na uw kindertijd) in de Villahermosastraat 61 in Medellin (CG p.3-4, Verklaring DVZ). U ging ook dagelijks naar uw werk, ook uw werkplaats moet gemakkelijk geweest zijn om op te sporen. Aldus bent u niet bij machte aannemelijk te maken dat u jarenlang bedreigd werd en uw leven in gevaar was. In ieder geval blijkt nergens uit dat men daadwerkelijk op hardnekkige wijze naar u op zoek was. Zelfs indien u iets zou ontdekt hebben werd het ogenschijnlijk in de doofpot gestopt, werd u van de zaak gehaald en zelfs ontslagen en lijkt het motief weg om u jaren later hierom nog te viseren. Dat u een vrees voor uw leven inroept valt in ieder geval moeilijk te rijmen met een jarenlang verblijf in dezelfde stad.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Door nogmaals te herhalen dat hij meermaals verhuisd is, beperkt hij zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) (na de pauze, in strijd met eerdere verklaringen) reeds heeft verklaard. Het louter herhalen van zijn verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Bovendien doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker ook na zijn ontslag bij de politie is blijven werken en dat ook zijn werkplaats gemakkelijk op te sporen moet zijn geweest. De loutere bewering (*post factum*) in het verzoekschrift dat hij steeds een andere weg nam om te gaan werken, volstaat niet om dit motief te ontcrachten, laat staan te weerleggen. Dat het verlaten van zijn land van herkomst voor verzoeker een moeilijke beslissing is geweest omwille van de aanwezigheid van zijn dochter aldaar, is begrijpelijk, doch dit verklaart niet waarom deze beslissing zo lang op zich heeft laten wachten indien hij daadwerkelijk een vrees had om net zoals zijn ex-collega bij de politie te worden gedood.

Daarbij komt dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker enerzijds stelt dat zijn leven in gevaar is omwille van zijn werk bij de politie en dat de politie niet als prioriteit heeft haar eigen politiemensen te beschermen, maar dat hij anderzijds wél zijn ontslag wou aanvechten en *per se* bij de politie wou blijven werken. Ook de vaststelling dat verzoeker aangaf dat hij wou blijven werken als politieagent terwijl hij tegelijkertijd net omwille van zijn werk als politiemann problemen kreeg en voor zijn leven vreesde waardoor hij uiteindelijk zijn geboorteland verliet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en vrees. Dat zijn ontslag bij de politie onrechtvaardig zou zijn geweest en dat hij voor de job gestudeerd had en het werk wou blijven doen, kan niet rechtvaardigen dat verzoeker zijn leven op het spel zet door toch te trachten zijn job bij de politie te behouden. Dat verzoeker wilde blijven werken bij de politie, terwijl hij verklaarde dat zijn leven hierdoor in gevaar was en dat hij er niet beschermd kon worden, ondermijnt wel degelijk zijn vrees voor vervolging.

Verder acht de Raad het totaal ongeloofwaardig dat verzoeker ontslagen werd uit het politiekorps om te verhinderen dat hij verder ging met het onderzoek tegen de politiecommandant W. Q., terwijl zijn collega bij de politie die samen met hem dit onderzoek voerde niet ontslagen werd maar gewoon op een andere zaak werd gezet. Verzoeker volhardt in zijn verklaring hiervoor dat zijn rol in het onderzoek zwaarder was dan deze van zijn collega, doch hiermee slaagt hij er niet in de volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten:

“Indien uw rol immers zwaarder doorwoog in het bezwarende onderzoek tegen W. Q. (...) valt toch moeilijk te begrijpen, dat u, hoewel u verklaart jarenlang bedreigingen te hebben ontvangen, niet gedood werd, terwijl uw collega R. (...) jaren later wél gedood werd, volgens uw verklaringen omwille van datzelfde onderzoek dat jullie jaren eerder samen voerden. Zoals eerder al vermeld, kan het toch niet zo moeilijk geweest zijn om u op te sporen gezien u na uw ontslag bij de politie bent blijven wonen en werken in Medellin (op een jaar in Marinilla na wat op een afstand van 50km van Medellin ligt). R. (...) was overigens nog in functie als politiemann toen hij gedood werd, in de COI gevonden in persartikels op het internet staat dat hij gedood werd omdat hij weigerde diensten te verlenen aan de misdaadbende Los Pesebreros, iets heel anders dan wat u vertelt (zie informatie in blauwe farde van het administratief dossier). U kunt kortom niet aannemelijk maken dat R. (...) gedood werd omwille van het onderzoek dat jullie samen jaren eerder gevoerd hebben en bijgevolg kunt u zich niet baseren op het feit dat R. (...) gedood werd om uw vrees op een afdoende wijze aan te tonen.”

Verzoeker voert nog aan dat het gemakkelijker was om zijn ex-collega te raken daar deze, aangezien hij nog bij de politie werkte, gemakkelijk teruggevonden kon worden en bovendien in een gevaarlijkere wijk woonde en werkte. Hij weerlegt hiermee evenwel niet de overweging in de bestreden beslissing dat het toch niet zo moeilijk geweest kan zijn om hem op te sporen gezien hij na zijn ontslag bij de politie is blijven wonen en werken in Medellin. Zo zijn rol in het onderzoek naar de politiecommandant inderdaad zwaarder was dan deze van zijn ex-collega, kan worden aangenomen dat hij eerder dan zijn ex-collega zou zijn gedood, *quod non*.

Door in het verzoekschrift nog te stellen dat de commissaris-generaal met de persartikels op het internet, aanwezig in het administratief dossier, niet aantoonde dat de moord op zijn ex-collega om andere redenen heeft plaatsgevonden dan deze die hij heeft aangehaald, wijst de Raad erop dat het verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Het gegeven dat zijn verklaringen verschillen van wat in persartikels beschreven staat, komt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet ten goede. Verzoeker brengt geen objectieve elementen aan waaruit zou blijken dat deze persartikels gestoeld zijn op onjuiste informatie.

Tevens wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden het volgende gesteld:

“Het mag verder ten zeerste verbazen dat u commandant W. Q. (...) naar voren schuift als de spilfiguur waar alles om draait en als diegene die de oorzaak is van al uw problemen die er uiteindelijk toe geleid hebben dat u Colombia diende te ontvluchten in 2016 maar dat u omzeggens niks weet te vertellen over wat er na uw vertrek bij de politie in 2012 met hem gebeurde, welke functies hij nog uitoefende. U heeft geen weet van andere zaken waar hij eventueel bij betrokken is of was, u weet zelfs niet of hij al dan niet nog in leven is (CG p.13). Redelijkerwijze kan men toch wel verwachten dat u het reilen en zeilen van commandant W. Q. (...) met argusogen zou volgen om te kunnen inschatten op welke manier hij u nog schade zou kunnen berokkenen, u verklaarde immers dat hij u persoonlijk bedreigde en er ook persoonlijk voor zorgde dat u ontslagen werd bij het politiekorps. Dat u niet eens moeite gedaan heeft om op te zoeken of deze W. Q. (...) nog leefde of nog in een machtspositie zat waardoor hij u kon treffen doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Een vrij simpele internetopzoeking leert immers dat commandant W. Q. (...) verdacht werd van betrokkenheid bij moorden in het kader van de ‘falso positivos’ in 1999. Naar aanleiding van het onderzoek in deze specifieke zaak zat hij voor korte tijd in de gevangenis in Bogota (2014) en later ook in Meta (2016) maar hij kon zijn politie functies heropenen en (na Itaqui dat deel uitmaakt van de metropole regio rond Medellin in het departement Antioquia waar hij werkzaam was toen u er werkte) werkte vervolgens bij de politie in het departement Meta, eind 2017 was hij woonachtig in Bucaramanga in het departement Santander en nog steeds in functie. In ieder geval toont dit aan dat W. Q. (...) niet onaanraakbaar is en dat het niet enkel uw onderzoek – voor zover daar geloof kan aan gehecht worden – is, dat hem in nauwe schoentjes kon brengen. De informatie over W. Q. (...) werd toegevoegd aan de blauwe farde van uw administratief dossier. Dat u niet in staat bent meer informatie te verschaffen over W. Q. (...), uw belager, relativeert in ernstige mate uw vrees voor vervolging.”

Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker, die veel verder gaan dan het louter afstand nemen van zijn vijanden tijdens zijn dienstjaren, wijzen evenwel op een gebrek aan interesse en doen, samen met al het voorgaande, ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Hierbij dient overigens te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten, temeer nu uit het voorgaande (en

uit de stukken van het administratief dossier) blijkt dat dergelijke informatie kon worden bekomen via een vrij simpele internetopzoeking waarmee men zichzelf niet in gevaar brengt. Dat verzoeker sinds mei 2016 in België verblijft, kan dan ook geen reden vormen om de situatie van de persoon door wie de door hem voorgehouden levensbedreigende problemen zijn ontstaan uit het oog te verliezen.

Dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de politiecommandant het profiel heeft om banden te hebben met criminele organisaties en het voorwerp te zijn van een onderzoek, betekent niet dat verzoeker met deze politiecommandant problemen heeft gekend, zoals hij beweert. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat de politiecommandant zeker niet onaantastbaar is, zodat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker louter door het voeren van een onderzoek naar hem bij de politie zou zijn ontslagen. Dat de politiecommandant enkele malen in de gevangenis heeft vertoefd, toont immers aan dat er nog onderzoeken naar hem gevoerd werden die wel succesvol waren.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens op goede gronden als volgt overwogen:

“Eveneens in het oog springend is uw bewering als zou u zijn bedreigd door A. R. (...), de baas van La Oficina de Envigado die volgens u onder een hoedje speelde met W. Q. (...). De 2 mannen op de moto zouden van La Oficina de Envigado geweest zijn en zouden u in naam van hun baas A. R. (...) in juni of juli 2011 bedreigd hebben (CG p.8-9, 11, 14). Het wekt dan ook wel enige verbazing dat in persartikels te lezen staat dat A. R. (...) van La Oficina op 21 mei 2008 gearresteerd werd – geruime tijd voor jullie onderzoek dus – en daarna een lange gevangenisstraf uitzat en pas onlangs in 2018 is vrijgekomen (deze informatie bevindt zich in de blauwe farde van het administratieve dossier). Hieruit kan enerzijds geconcludeerd worden dat uw onderzoek hem weinig meer schade kon berokkenen gezien er al genoeg aantijgingen en veroordelingen tegen hem liepen. Anderzijds blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ervan op de hoogte was dat A. R. (...) toen hij u bedreigde, in de gevangenis zat. Logischerwijze had u dit wel vermeld indien u daar van op de hoogte was, dat u dit niet deed wijst er andermaal op dat u niet de waarheid vertelt over uw asielmotieven.”

Door in het verzoekschrift (*post factum*) te beweren dat hij op de hoogte was van de gevangenschap van de leider van La Oficina de Envigado, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. Dat verzoeker hierover geen informatie kon geven omwille van *“het heel directief karakter van het persoonlijk onderhoud”*, kan niet worden gevolgd. Zo kon verzoeker over deze persoon verklaren dat hij *“baas (was) van oficina envigado”* en kwam zijn naam meermaals ter sprake tijdens het gehoor op het CGVS (adm. doss., stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, 9, 11 en 14). Dat verzoeker op geen enkel moment vertelde dat deze persoon in de gevangenis zat, terwijl hij door hem – via twee motards – zou zijn bedreigd, is in dit opzicht weinig aannemelijk en doet eerder vermoeden dat verzoeker hiervan niet op de hoogte was, wat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder ondermijnt.

Dat er tussen de leider van La Oficina de Envigado en de Colombiaanse autoriteiten relaties waren van bescherming en corruptie, neemt niet weg dat deze leider gedurende zeer lange tijd – nog voor verzoekers voorgehouden onderzoek een aanvang nam tot lang na verzoekers ontslag bij de politie – opgesloten is geweest, zodat in navolging van de commissaris-generaal niet kan worden ingezien in welk opzicht het voorgehouden onderzoek van verzoeker deze leider nog veel meer schade kon berokkenen. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden ondergane bedreigingen.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Volledigheidshalve kan men zich ook de vraag stellen waarom uw familie waarvan u zegt dat ook zij bedreigd werden en dienden te verhuizen binnen Medellin geen klacht indienden of beschermingsmaatregelen vroegen waarvan u dan bewijzen zou kunnen voorleggen. Bovendien kan men zich tevens afvragen waarom zij, moesten de feiten zich echt afgespeeld hebben, niet ook Colombia ontvlucht zijn. Allemaal zaken die de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend onderstrepen. Bovendien moet er op gewezen worden dat u zelf geen echte bescherming heeft gezocht in Colombia. Er dient in dit verband vermeld te worden dat internationale bescherming pas kan ingeroepen worden wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is.”

Verzoeker geeft ter verklaring hiervoor in zijn verzoekschrift aan dat er een zeker wantrouwen is ten aanzien van de Colombiaanse autoriteiten die een effectieve bescherming verhindert. Dit verklaart evenwel nog niet waarom zijn familie, die volgens verzoeker ook bedreigd werd, niet ook Colombia is ontvlucht. Aldus slaagt verzoeker er niet in de bovenstaande motieven te weerleggen of te ontcrachten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat er, hoewel niet wordt betwist dat verzoeker tussen 2019 en 2012 bij de politie in Medellín werkzaam is geweest, geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

In navolging van de commissaris-generaal is voorts ook de Raad van oordeel dat het loutere gegeven dat verzoeker in het verleden werkzaam was als politieman op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde aan te tonen. De verwijzing in het verzoekschrift naar richtlijnen van UNHCR, waaruit zou blijken dat verzoeker behoort tot een risicogroep vermag hierop geen ander licht te werpen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de risico's die overheidsambtenaren lopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeker dient zijn vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk te maken. Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld door UNHCR in de voornoemde "Guidelines", waar in dit verband expliciet het volgende wordt vermeld:

"Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that public officials involved in the administration of justice (...), judges and attorneys, as well as witnesses (...) and any other stakeholders in judicial proceedings may be in need of international refugee protection on the basis of their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds."

Er dient dus rekening te worden gehouden met – en het is afhankelijk van – de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. *In casu* maakt verzoeker echter niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn profiel als ex-politieagent te Medellín een verhoogd risico loopt op vervolging. Hij werd immers ontslagen in 2012 en heeft, gelet op de talrijke motieven die hierboven worden aangehaald, niet aannemelijk gemaakt dat hij in de periode dat hij bij de politie werkzaam was of in de periode van vier jaar tussen zijn ontslag bij de politie en zijn vertrek uit Colombia problemen heeft gekend omwille van zijn werkzaamheden bij de politie te Medellín.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 9, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Wat de door u neergelegde documenten betreft dient vastgesteld te worden dat deze allen betrekking hebben op uw identiteit, nationaliteit en uw verleden als lid van de Colombiaanse Nationale Politie. U wenst verder met de neergelegde documenten aan te tonen dat uw ontslag doelbewust gebeurde en men drogredenen hanteerde om u te kunnen ontslagen. U legt inderdaad een hele hoop documenten neer waarin het gaat over uw lichamelijke conditie waarover u zaken zou verzwegen hebben en dat u daarom ontslagen werd en voor 10 jaar verboden werd een publiek ambt uit te oefenen. Uw wederwoord daartegen en de uitleg van uw Colombiaanse advocaat en een arts komen hierin ook aan bod. Zelfs indien een drogreden werd gehanteerd om u te ontslagen dient zelfs in dat geval door het CGVS vastgesteld te worden dat hierdoor niet aangetoond wordt dat dit gebeurde omwille van de gevoelige interne onderzoeken die u in 2011 voerde en zelfs indien het wél daarom zou zijn kan dit ontslag en het verbod om 10 jaar een publiek ambt te bekleden niet gekwalificeerd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Objectief gezien tonen de door u neergelegde stukken trouwens enkel aan dat u ontslagen werd omwille van fraude."

Er is geen enkel bewijsstuk neergelegd dat bij machte is de door u naar voren geschoven asielmotieven aan te tonen. U legde immers niets neer waaruit blijkt dat u of uw familieleden daadwerkelijk bedreigd werden, geen klacht, geen vraag tot beschermingsmaatregelen, niks. Het loutere gegeven dat R. S. (...) jaren nadat jullie samenwerkten vermoord werd kan op geen enkele manier aantonen dat met u hetzelfde zou gebeuren. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat R. S. (...) gedood werd omwille van het onderzoek dat jullie samen voerden, in de artikels gevonden op internet staat te lezen dat R. (...), en voordien ook een andere politieman zouden gedood zijn omdat ze weigerden diensten te verlenen aan Los Pesabreros, een misdadende in Medellín (deze informatie werd toegevoegd aan de blauwe farde van het administratieve dossier)."

Waar verzoeker in het verzoekschrift laat gelden dat de documenten over zijn ontslag wel een aanwijzing vormen dat hij gevisieerd werd en dat zijn relaas dat hij in de problemen kwam omwille van zijn ontdekkingen over de politiecommandant in het onderzoek dat hij voerde geloofwaardig is, beperkt hij zich tot de loutere herhaling van zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Met een dergelijke summere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem neergelegde documenten, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat *“(h)owel (...) blijkt dat crimineel en bende-gerelateerd geweld in de (groot)steden, zoals Medellín, prominent aanwezig is, (...) niet gesteld (kan) worden dat er voor burgers in Medellín in het departement Antioquia actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal bij zijn evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia het (gedateerde) rapport *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015 en de COI Focus *“Republique de Colombie. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 (adm. doss., stuk 10, map met 'landeninformatie, nrs. G en I) in rekening neemt. Het laatstgenoemde document bevat voornamelijk informatie uit de periode tussen juli 2017 tot mei 2018 en is op algemene wijze opgesteld.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift meer recente informatie waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in Colombia na die periode verergerde. Het betreft enerzijds algemene cijfergegevens van OCHA waaruit een toename van aanvallen tegen de burgerbevolking, van gewapende acties en van gedwongen interne verplaatsingen kan blijken (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Deze informatie heeft evenwel geen betrekking op Medellín. Anderzijds betreft het twee artikelen van ICRC van 28 maart 2019 waaruit blijkt dat de humanitaire situatie in de afgelegen en arme gebieden in Colombia verslechterde (stukkenbundel verzoeker, stukken 4 en 5). Ook deze informatie heeft niet specifiek betrekking op de situatie in Medellín.

Voorgaande elementen zijn een aanwijzing dat de veiligheidssituatie in Colombia precair is. Bijgevolg is het noodzakelijk dat de Raad beschikt over actuele en specifieke landeninformatie teneinde een reëel risico op ernstige schade te kunnen beoordelen op het tijdstip van het vellen van een arrest. Het document COI Focus *“Republique de Colombie. Situation sécuritaire”*, dat gedateerd is op 7 juni 2018, is gelet op het voorgaande niet voldoende actueel om afdoende te beoordelen of verzoeker, wanneer hij terugkeert naar Colombia, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *A fortiori* is het voornoemde rapport van UNHCR van september 2015 onvoldoende actueel.

De persartikels die zich in het administratief dossier bevinden (adm. doss., stuk 10, map met 'landeninformatie, nr. H), vermogen deze tekortkomingen niet te herstellen. Vooreerst kan de betrouwbaarheid van deze bronnen door de Raad niet worden nagegaan. Bovendien betreft het slechts momentopnames en kan eruit niets worden afgeleid over de humanitaire situatie in en de leefbaarheid van de stad Medellin. Ten slotte werden een aantal van deze persartikels ook meer dan één jaar geleden geschreven.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 juli 2019 wordt vernietigd in zoverre aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

D. DE BRUYN